

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 2015 r.

**w sprawie utrwalania dźwięku albo obrazu i dźwięku dla celów procesowych w
postępowaniu karnym**

Na podstawie art. 147 § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) rodzaje urządzeń i środków technicznych służących do utrwalania dźwięku albo obrazu i dźwięku dla celów procesowych;
- 2) sposób przechowywania, odtwarzania i kopiowania zapisów;
- 3) sposób i tryb udostępniania stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku;
- 4) sposób i tryb przekazywania stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym kopii zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku;
- 5) wysokość opłaty za sporządzenie i przekazanie kopii zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

---

¹⁾ Zmiany tekstu wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307, z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678, Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1430, 1431 i 1438 i Nr 279, poz. 1645, z 2012 r. poz. 886, 1091, 1101, 1327, 1426, 1447 i 1529, z 2013 r. poz. 480, 765, 849, 1247, 1262, 1282 i 1650, z 2014 r. poz. 85, 384, 694, 1375 i 1556 oraz z 2015 r. poz. 21, 290, 396, 1185, 1186 i 1334.

- 1) adnotacjach – rozumie się przez to dokument elektroniczny, o którym mowa w art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114 oraz z 2015 r. poz. 1333), powiązany z zapisem i zawierający informacje dotyczące przebiegu czynności procesowej, w szczególności o rozpoczęciu wypowiedzi osób uczestniczących w posiedzeniu umożliwiające automatyczne znalezienie wskazanego fragmentu zapisu;
- 2) informatycznym nośniku danych – należy przez to rozumieć nośnik danych, o którym mowa w art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne;
- 3) laboratorium – należy przez to rozumieć laboratorium kryminalistyczne, instytut badawczy, jednostkę organizacyjną podległą Ministrowi Sprawiedliwości prowadzącą działalność naukową i badawczo-rozwojową lub komórkę organizacyjną organu prowadzącego postępowanie karne wyspecjalizowaną w zakresie techniki kryminalistycznej;
- 4) metadanych – rozumie się przez to zestaw logicznie powiązanych z zapisem usystematyzowanych informacji opisujących ten zapis, ułatwiających jego wyszukiwanie, kontrolę, zrozumienie i długotrwałe przechowanie oraz zarządzanie;
- 5) nośniku analogowym – należy przez to rozumieć nośnik, na którym utrwalono zapis analogowy, w szczególności kasetę magnetofonową, kasetę magnetowidową lub minikasetę DV;
- 6) nośniku pierwotnym – należy przez to rozumieć nośnik, na którym utrwalono zapis dźwięku albo obrazu i dźwięku podczas czynności procesowej, a jeżeli taki zapis utrwalono za pomocą systemu teleinformatycznego, to należy przez to rozumieć ten system;
- 7) nośniku wtórnym – należy przez to rozumieć informatyczny nośnik danych, umożliwiający jednokrotne nagranie, na który po zakończeniu czynności procesowej skopiowano zapis z nośnika pierwotnego w przypadkach określonych w § 8 ust. 1;
- 8) nośniku kopii – należy przez to rozumieć nośnik, na który skopiowano zapis z nośnika pierwotnego albo wtórnego w celu, o którym mowa w § 9 ust. 1 pkt 2-4;
- 9) podmiocie uprawnionym – należy przez to rozumieć strony, obrońców, pełnomocników i przedstawicieli ustawowych;
- 10) zapisie – należy przez to rozumieć utrwalenie dźwięku albo obrazu i dźwięku dla celów procesowych;

- 11) zapisie cyfrowym – należy przez to rozumieć zapis, dla którego można wygenerować funkcję skrótu w postaci sumy kontrolnej;
- 12) zapisie analogowym – należy przez to rozumieć zapis niebędący zapisem cyfrowym.

§ 3. 1. Do utrwalania dźwięku albo obrazu i dźwięku dla celów procesowych używa się urządzeń i środków technicznych, w tym systemów teleinformatycznych, utrwalających zapis na nośnikach analogowych lub informatycznych nośnikach danych,

2. Zapis utrwalany jest na nośnikach umożliwiających przechowywanie danych przez okres niezbędny dla prawidłowego przeprowadzenia postępowania karnego.

3. System teleinformatyczny służący do utrwalania zapisu zapewnia:

- 1) integralność zapisu;
- 2) kopiowanie zapisu pomiędzy urządzeniami, środkami technicznymi i informatycznymi nośnikami danych;
- 3) zabezpieczenie zapisu, w szczególności przed utratą, zniekształceniem, nieuprawnionym dostępem, usunięciem lub inną nieuprawnioną zmianą;
- 4) rozpoznawalność każdej wprowadzonej zmiany;
- 5) odtworzenie zapisu także przy użyciu urządzeń i środków technicznych korygujących lub wzmacniających utrwalony dźwięk albo obraz i dźwięk;
- 6) udostępnienie zapisu na informatycznym nośniku danych;
- 7) możliwość bieżącej kontroli dokonywanego zapisu;
- 8) możliwość przekazania zapisów, stanowiących materiały archiwalne, do archiwów państwowych;
- 9) konieczność identyfikacji osoby rejestrującej w systemie teleinformatycznym za pomocą podpisu elektronicznego gwarantującego identyfikację tej osoby przed przystąpieniem do utrwalania dźwięku albo obrazu i dźwięku.

§ 4. 1. Jeżeli utrwalanie zapisu następuje za pomocą systemu teleinformatycznego, to dla każdego zapisu w metadanych należy podać następujące informacje:

- 1) dla metadanej – identyfikator – jednoznaczny znacznik zapisu nadawany przez system teleinformatyczny, który umożliwia jego identyfikację;
- 2) dla metadanej – twórca – nazwę organu prowadzącego postępowanie, wydziału, sekcji, o ile występuje, oraz dane identyfikujące protokolanta sporządzającego zapis albo osobę upoważnioną do dokonania zmiany, z podaniem ich roli w procesie tworzenia lub akceptacji zapisu albo jego zmiany;

- 3) dla metadanej – tytuł – oznaczenie sprawy i sygnaturę akt sprawy;
- 4) dla metadanej – data – datę sporządzenia zapisu;
- 5) dla metadanej – kwalifikacja – kategorię archiwalną, do której zalicza się akta sprawy, w której sporządzono zapis albo jego uprawnioną zmianę;
- 6) dla metadanej – grupowanie – wskazanie przynależności zapisu do akt sprawy, określone sygnaturą tych akt;
- 7) dla metadanej – format – wskazanie nazwy formatu albo formatów danych zastosowanych do zapisu;
- 8) dla metadanej – dostęp – określenie komu, na jakich zasadach i w jakim zakresie można udostępnić dokument;
- 9) dla metadanej – typ – określenie podstawowego typu zapisu.

2. Dla każdego zapisu podaje się wszystkie metadane określone w ust. 1.

3. Zapis utrwalą się w sposób umożliwiający jego automatyczne wyodrębnienie oraz wyodrębnienie poszczególnych metadanych.

4. Przed przystąpieniem do utrwalania dźwięku albo obrazu i dźwięku za pomocą systemu teleinformatycznego protokolant identyfikuje się w systemie teleinformatycznym za pomocą podpisu elektronicznego gwarantującego identyfikację osoby protokolanta.

5. Protokolant wprowadza do systemu teleinformatycznego lub sprawdza i w razie potrzeby uzupełnia dane w postaci elektronicznej dotyczące oznaczenia organu prowadzącego postępowanie, miejsca i daty czynności procesowej, nazwisko osoby przeprowadzającej czynność, protokolanta, oskarżyciela, oskarżonego, jak również obecnych podczas czynności procesowej przedstawicieli ustawowych i obrońców, oznaczenia sprawy oraz wzmianki co do jawności.

6. Do zapisu utrwalonego za pomocą systemu teleinformatycznego można sporządzić adnotacje.

7. Adnotacjom sporządzonym dla danego zapisu przyporządkowuje się metadane, o których mowa w ust. 1.

8. Po zakończeniu czynności procesowej, której przebieg utrwalono za pomocą systemu teleinformatycznego, protokolant podpisuje zapis podpisem elektronicznym gwarantującym identyfikację osoby protokolanta oraz rozpoznawalność jakiegokolwiek późniejszej zmiany zapisu.

§ 5. 1. Dla każdego nośnika sporządza się metrykę identyfikacyjną, zwaną dalej „metryką”. Wzór metryki określa załącznik do rozporządzenia.

2. Metrykę opatruje się numerem nadanym zgodnie z kolejnością wykonywania zapisów i ich kopii w danej sprawie.

3. Numer metryki i sygnaturę akt umieszcza się na powierzchni przeznaczonej do opisywania nośnika, o ile nośnik ją posiada.

4. Metrykę sporządza się w oryginale i kopiach.

5. Oryginał metryki przechowuje się w aktach sprawy.

6. Kopię metryki przechowuje się wraz z nośnikiem w tym samym opakowaniu.

7. W przypadku informatycznego nośnika danych do oryginału i kopii metryki dołącza się wydruk zawierający sumę kontrolną każdego pliku wchodzącego w skład zapisu.

8. Jeżeli w postępowaniu karnym sporządzono więcej niż trzy metryki, do akt sprawy dołącza się wykaz metryk wskazujący ich numery, daty sporządzenia, rodzaj nośnika, utrwaloną czynność procesową i numer karty w aktach sprawy, na której znajduje się metryka, a w razie potrzeby również inne informacje.

§ 6. 1. Kopię zapisu cyfrowego wykonuje się w tym samym formacie, w którym utrwalono zapis na nośniku pierwotnym lub wtórnym, bez dzielenia plików ani wprowadzania jakichkolwiek zmian w stosunku do zapisu zarejestrowanego podczas utrwalonej czynności procesowej.

2. Zapis cyfrowy uznaje się za skopiowany, jeśli każda suma kontrolna skopiowanego pliku jest zgodna z sumą kontrolną pliku, którego dokonano kopiowania.

3. Zapis analogowy można skopiować również poprzez konwersję do formy cyfrowej w sposób zapewniający uzyskanie możliwie najlepszej jakości zapisu cyfrowego.

§ 7. 1. Nośnik pierwotny należy opakować, zabezpieczyć odciskiem okrągłej pieczęci jednostki przeprowadzającej czynność procesową i umieścić na opakowaniu informacje wskazujące sygnaturę akt sprawy, utrwaloną czynność procesową, numer metryki, datę opakowania oraz imię, nazwisko i funkcję osoby dokonującej opakowania.

2. Każde otwarcie i ponowne zamknięcie opakowania nośnika pierwotnego należy odnotować w metryce, wskazując osobę dokonującą otwarcia lub zamknięcia opakowania oraz datę i miejsce dokonania tej czynności.

3. Nośnik pierwotny niewymagający przekazania do laboratorium lub zwrócony z laboratorium rejestruje się i przechowuje w sposób przewidziany dla dowodów rzeczowych.

§ 8. 1. Jeżeli nośnik pierwotny będący informatycznym nośnikiem danych jest dostosowany do wielokrotnego nagrywania i kasowania zapisów, po zakończeniu utrwalonej

czynności zapis można skopiować na nośnik wtórny. Zapis należy skopiować na nośnik wtórny, jeżeli nie można dokonać czynności określonych w § 7 ust. 1.

2. Do nośnika wtórnego przepis § 7 stosuje się odpowiednio.

3. Po prawidłowym skopiowaniu zapisu na nośnik wtórny dopuszczalne jest użycie nośnika pierwotnego do utrwalenia innej czynności procesowej, nawet jeśli łączy się to z uszkodzeniem lub utratą istniejącego na nim zapisu. W takim wypadku metrykę nośnika pierwotnego dołącza się do akt sprawy po zamieszczeniu w niej adnotacji o przeznaczeniu tego nośnika do zarejestrowania innej czynności procesowej; wobec nośnika pierwotnego § 7 nie stosuje się.

4. Jeżeli nośnik pierwotny potrzebuje obróbki chemicznej lub innych czynności, których wykonanie wymaga wiadomości specjalnych, po opakowaniu przekazuje się go wraz z metryką do laboratorium, które sporządza w metryce adnotacje o wykonanych czynnościach oraz zgodności cech nośnika i zapisu z cechami opisanymi w metryce.

§ 9. 1. Kopiowanie zapisu utrwalonego na nośniku pierwotnym lub wtórnym jest dopuszczalne w celu wykonania kopii:

- 1) wtórnej w przypadkach, o których mowa w § 8 ust. 1;
- 2) na wniosek podmiotu uprawnionego do jej otrzymania;
- 3) na potrzeby postępowania karnego;
- 4) w celu zabezpieczenia zapisu przed utratą lub zniekształceniem (kopia bezpieczeństwa).

2. Przy każdorazowym wykonywaniu kopii, zapis powinien być kopiowany bezpośrednio z nośnika pierwotnego albo wtórnego, chyba że nie jest to możliwe z powodu utraty lub uszkodzenia tego nośnika lub utrwalonego na nim zapisu; w takim wypadku wykonuje się kopie z kopii bezpieczeństwa lub kopii sporządzonej na potrzeby postępowania karnego.

3. Każde wykonanie kopii odnotowuje się w metryce nośnika, z którego skopiowano zapis. Dane dotyczące kopiowania umieszcza się w metryce nośnika, na który skopiowano zapis. Wpisów w metrykach dokonuje osoba dokonująca kopiowania.

§ 10. 1. Kopię zapisu sporządza organ prowadzący postępowanie.

2. Kopię zapisu sporządza się w laboratorium w przypadku, gdy jej wykonanie przez organ prowadzący postępowanie nie jest możliwe, łączy się z nadmiernymi trudnościami lub grozi zniszczeniem bądź zniekształceniem zapisu, a także na wniosek podmiotu

uprawnionego do otrzymania kopii zapisu w przypadku wykonywania kopii, o której mowa w § 9 ust. 1 pkt 2.

3. Kopię zapisu można wykonać w laboratorium, jeżeli zapewni to lepszą jakość skopiowanego zapisu.

4. W przypadku, gdy kopiowania dokonuje się na wniosek podmiotu uprawnionego do otrzymania kopii zapisu ust. 3 stosuje się, gdy podmiot uprawniony o to wnosi.

§ 11.1. Kopie bezpieczeństwa wykonuje się, jeśli organ prowadzący postępowanie uzna to za celowe, w szczególności ze względu na wagę sprawy lub długotrwałość postępowania.

2. Kopie bezpieczeństwa można wykonywać również po prawomocnym zakończeniu postępowania.

§ 12. Jeżeli obraz utrwalono za pomocą zdjęć fotograficznych, to ich odbitki pozytywowe dołącza się do akt sprawy.

§ 13. Jeżeli zachodzi potrzeba zmiany opakowania nośnika pierwotnego lub wtórnego, należy dołączyć do niego dotychczasowe opakowania i wraz z metryką identyfikacyjną opakować je wspólnie oraz opisać w sposób, o którym mowa w § 7 ust. 1.

§ 14. Nośnik powinien być należycie zabezpieczony przed utratą oraz przed czynnikami mogącymi spowodować utratę lub zniekształcenie zapisu, w szczególności przed oddziaływaniami termicznymi, uszkodzeniami mechanicznymi, szkodliwym działaniem światła, promieniowania, pola magnetycznego, pola elektrycznego i środków chemicznych.

§ 15.1. Zapisy udostępnia się w budynku organu prowadzącego postępowanie.

2. Jeżeli zapis przechowywany jest również w systemie teleinformatycznym, to może być udostępniony także za pomocą konta w tym systemie.

3. Zapis udostępnia kierownik sekretariatu lub inny upoważniony pracownik organu prowadzącego postępowanie, na wniosek podmiotu uprawnionego.

§ 16.1. W celu prezentacji zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku zapis odtwarza się za pomocą przeznaczonego do tego celu urządzenia. Podczas odtwarzania można użyć urządzenia korygującego lub wzmacniającego utrwalony dźwięk.

2. Jeżeli zapis jest odtwarzany z nośnika pierwotnego lub wtórnego, w metryce nośnika należy uczynić adnotację wskazującą czas i miejsce prezentacji, imię i nazwisko osoby przeprowadzającej prezentację oraz wykaz osób obecnych przy prezentacji. Po odtworzeniu

zapisu z informatycznego nośnika danych do metryki należy dołączyć aktualny wydruk sum kontrolnych.

3. W razie uszkodzenia nośnika lub zapisu podczas odtwarzania należy odnotować ten fakt w metryce.

§ 17.1. Kopię zapisu przekazuje kierownik sekretariatu lub inny upoważniony pracownik organu prowadzącego postępowanie, na wniosek podmiotu uprawnionego.

2. Nośnik kopii wraz z kopią metryki przekazuje się podmiotom uprawnionym za pokwitowaniem odbioru. Do akt sprawy dołącza się pokwitowanie odbioru oraz kopię dowodu uiszczenia przez podmiot uprawniony opłaty za sporządzenie i przekazanie kopii zapisu.

3. W przypadku wątpliwości, czy wniosek o przekazanie kopii zapisu z akt sądowych został złożony przez podmiot uprawniony albo czy jest od takiego wniosku uiszczona opłata w prawidłowej wysokości, kierownik sekretariatu przedkłada wniosek przewodniczącemu wydziału lub sędziemu referentowi w celu podjęcia decyzji.

§ 18. Nie jest dopuszczalne:

- 1) przekazanie zapisu na nośniku dostarczonym przez wnioskodawcę;
- 2) samodzielne kopiowanie przez podmiot uprawniony zapisu udostępnionego mu w siedzibie organu prowadzącego postępowanie.

§ 19. Do trybu zakładania i udostępniania konta w systemie teleinformatycznym podmiotom uprawnionym stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 grudnia 2009 r. w sprawie trybu zakładania konta oraz sposobu posługiwania się podpisem elektronicznym w elektronicznym postępowaniu upominawczym (Dz. U. Nr 226, poz. 1830).

§ 20. Przepisów § 5 ust. 3, 6 i 7, § 6 ust. 2, § 7 oraz § 16 ust. 2 nie stosuje się do nośnika pierwotnego, będącego systemem teleinformatycznym.

§ 21.1. Za sporządzenie i przekazanie kopii zapisu sporządzonej przez organ prowadzący postępowanie pobiera się opłatę w wysokości:

- 1) 6 zł – za każdy przekazany nośnik w przypadku przekazania zapisu na informatycznym nośniku danych;
- 2) 20 zł – za każdy przekazany nośnik, w przypadku przekazania zapisu na nośniku analogowym.

2. Za sporządzenie i przekazanie kopii zapisu sporządzonej w laboratorium pobiera się opłatę w wysokości:

- 1) 100 zł powiększoną o 15 zł za każdy skopiowany informatyczny nośnik danych;
- 2) 100 zł powiększoną o 30 zł za każdą rozpoczętą godzinę kopii zapisu na nośniku analogowym;

3. Za sporządzenie i przekazanie kopii zapisu sporządzonej w laboratorium w sposób, o którym mowa w § 6 ust. 3 pobiera się opłatę w wysokości 100 zł powiększoną o 45 zł za każdą rozpoczętą godzinę kopii zapisu.

4. Za sporządzenie i przekazanie kopii zapisu obrazu utrwalonego w formie odbitek pozytywowych zdjęć fotograficznych i dźwięku, pobiera się opłatę za przekazanie zapisu dźwięku określoną zgodnie z ust. 1-3 powiększoną o 1 zł za każdą przekazaną odbitkę.

§ 22. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.²⁾

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

---

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 września 2012 r. w sprawie rodzaju urządzeń i środków technicznych służących do utrwalania obrazu lub dźwięku dla celów procesowych oraz sposobu przechowywania, odtwarzania i kopiowania zapisów (Dz. U. poz. 1090), które traci moc z dniem 31 grudnia 2015 r. na podstawie ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. poz. 1334).

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 147 § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.k.” w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 5 ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. poz. 1334). Zgodnie z upoważnieniem ustawowym Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia:

1) rodzaje urządzeń i środków technicznych służących do utrwalania dźwięku albo obrazu i dźwięku dla celów procesowych,

2) sposób przechowywania, odtwarzania i kopiowania zapisów,

3) sposób i tryb udostępniania stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku oraz przekazywania im kopii zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku,

4) wysokość opłaty za sporządzenie i przekazanie kopii zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku,

– mając na uwadze konieczność właściwego zabezpieczenia utrwalonego dźwięku albo obrazu i dźwięku przed utratą dowodu, jego zniekształceniem lub nieuprawnionym ujawnieniem, konieczność niezwłocznego dostępu uczestników postępowania do zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku oraz uzyskania kopii zapisu z akt sprawy, a także zapewnienia, by wysokość opłaty odpowiadała rzeczywistym kosztom sporządzenia i przekazania kopii zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku.

Zmiana upoważnienia ustawowego w stosunku do poprzedniego tekstu ustawy polega na rozszerzeniu go o ww. pkt 3 i 4, a także uściślenie, że należy wziąć pod uwagę konieczność niezwłocznego dostępu uczestników postępowania do zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku oraz uzyskania kopii zapisu z akt sprawy zapewniając przy tym, by wysokość opłaty odpowiadała rzeczywistym kosztom sporządzenia i przekazania takiej kopii.

Projektowane rozporządzenie zastąpi obowiązujące rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 września 2012 r. w sprawie rodzaju urządzeń i środków technicznych służących do utrwalania obrazu lub dźwięku dla celów procesowych oraz sposobu przechowywania, odtwarzania i kopiowania zapisów (Dz. U. poz. 1090).

Przepis art. 147 k.p.k. został ponadto uzupełniony o obowiązek utrwalania przebiegu rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk albo obraz i dźwięk, chyba że jest to niemożliwe ze względów technicznych. W przepisie tym zastąpiono również zwrot „obraz lub dźwięk” zwrotem „dźwięk albo obraz i dźwięk”, co znalazło odzwierciedlenie w tekście rozporządzenia.

Należy mieć na uwadze, że zapis z rozprawy w postępowaniu karnym nie ma charakteru protokołu elektronicznego tak, jak ma to miejsce w postępowaniu w sprawach o wykroczenia na gruncie ustawy z dnia 24 sierpnia 2011 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395, z późn. zm.). Zgodnie z uzasadnieniem do ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego – „wprowadzone rozwiązanie ma w zamyśle stanowić etap przejściowy pomiędzy protokołem w tradycyjny sposób, a wprowadzeniem protokołu elektronicznego na rozprawach w sprawach karnych”. Zgodnie z art. 147 § 3a k.p.k. „zapis dźwięku albo obrazu i dźwięku stają się załącznikami do protokołu”, co rozumiane jest jako fizyczne dołączenie nośnika z zapisem do akt.

Rozporządzeniem dokonuje się następujących zmian w stosunku do poprzedniego aktu wykonawczego:

- 1) umożliwia się utrwalanie czynności procesowych za pomocą systemów teleinformatycznych, których obecnie używa się do sporządzania elektronicznego protokołu w innych postępowaniach, poprzez:
  - a) zmianę definicji nośnika pierwotnego (§ 2 pkt 6) – w projekcie rozporządzenia za nośnik pierwotny uważa się również system teleinformatyczny jako całość. Wynika to z wymagań technologicznych systemu istniejącego w sądach, w których zapis z nośnika znajdującego się na sali rozpraw (nośnik jednostki rejestrującej) jest automatycznie kopiowany na nośnik macierzy systemu, przy czym żaden z tych nośników nie pozwala na zamieszczenie go w aktach sprawy. Możliwe jest również, że jeden zapis będzie znajdować się jednocześnie na wielu dyskach systemu. Mając na uwadze, że system teleinformatyczny musi zapewniać integralność i zabezpieczenie zapisu (§ 3 ust. 3), to system taki w całości można traktować jako nośnik pierwotny, a także możliwe jest zwolnienie zapisów kopiowanych w ramach systemu z konieczności obliczania sum kontrolnych;
  - b) określenie wymagań dla systemu teleinformatycznego identycznych jak w rozporządzeniu z dnia 6 listopada 2014 r. w sprawie środków technicznych

służących do utrwalania dźwięku albo obrazu i dźwięku w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (Dz. U poz. 1549) (§ 3 ust. 1 i 3). W rozporządzeniu pozostawiono możliwość utrwalenia czynności za pomocą urządzeń analogowych, ponieważ takie urządzenia mogą być używane przez organy przeprowadzające czynności protokołowane w ramach postępowania karnego;

- c) wprowadzenie obowiązku kopiowania zapisu na nośnik wtórny (jednokrotnego zapisu) jeżeli nośnika pierwotnego nie można opakować i dołączyć do akt (§ 8 ust. 1 zdanie drugie). Jeżeli nośnik pierwotny można umieścić w aktach, to podobnie jak w poprzednim rozporządzeniu, tworzenie nośnika wtórnego nie jest obowiązkowe;
- d) nośniki (wraz z zapisami) składające się na system teleinformatyczny zwolniono (§ 20) z obowiązków zbędnych lub niemożliwych do wykonania w stosunku do nich, takich jak:
  - § 5 pkt 3 – umieszczenia na powierzchni nośnika numeru metryki i sygnatury akt,
  - § 5 pkt 6 – przechowywania kopii metryki wraz z nośnikiem w tym samym opakowaniu,
  - § 5 pkt 7 – załączania do oryginału i kopii metryki wydruku zawierającego sumy kontrolne każdego pliku wchodzącego w skład zapisu,
  - § 6 ust. 2 – stosowania zgodności sumy kontrolnej pomiędzy nośnikami jako warunku uznania poprawności kopiowania zapisu – poprawność taką zapewnia sam system umożliwiający zapis na nośniku wtórnym,
  - § 7 – opakowania nośnika i zabezpieczenie opakowania pieczęcią i podpisem,
  - § 16 ust. 2 – weryfikacji sum kontrolnych po odtworzeniu zapisu z systemu,
- e) wprowadzono przepisy dotyczące metadanych i adnotacji (§ 4);
- f) wprowadzono możliwość udostępniania zapisów za pomocą systemu teleinformatycznego (§ 15 ust. 2).

2) przepisy rozporządzenia dostosowano do ustawy z dnia 17 lutego 2015 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne np. poprzez zmianę definicji informatycznego nośnika danych (§ 2 pkt 2);

3) usunięto możliwość prowadzenia metryki w formie elektronicznej, ponieważ w praktyce metryka taka zawsze była wydrukowana, opatrzona pieczęcią i podpisem odręcznym;

4) uregulowano, że kopię na wniosek podmiotu uprawnionego wykonuje organ prowadzący postępowanie, a nie tylko laboratorium, jak było do tej pory. Przepis taki znacznie przyspieszy wydawanie kopii zapisów, a także wielokrotnie zmniejszy koszt ich wydawania. Pozostawiono przepis, że skopiowanie zapisu zleca się laboratorium, gdy wykonanie przez organ prowadzący nie jest możliwe, łączy się z nadmiernymi trudnościami lub grozi zniszczeniem bądź zniekształceniem zapisu. Laboratorium może również wykonać kopię zapisu, jeżeli zapewni to lepszą jakość skopiowanego zapisu. W tym ostatnim przypadku kopię dla strony wykonuje się w ten sposób tylko wtedy, gdy strona o to wnosi, ponieważ wiąże się ona z wyższymi kosztami jej wykonania (§ 10);

5) uregulowano tryb i sposób udostępniania zapisów, a także przekazywania zapisów uprawnionym podmiotom (§ 15-19);

6) uregulowano wysokość opłaty za sporządzenie i przekazanie kopii zapisów uprawnionym podmiotom (§ 21). Opłatę za sporządzenie i przekazanie kopii zapisu cyfrowego ustalono w wysokości 6 zł, a więc w wysokości takiej samej jak w rozporządzeniu z dnia 6 listopada 2014 r. w sprawie środków technicznych służących do utrwalania dźwięku albo obrazu i dźwięku w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Opłatę za sporządzenie i przekazanie kopii zapisu na nośniku analogowym ustalono biorąc pod uwagę ceny tego rodzaju nośników analogowych dostępnych na rynku. Opłatę za sporządzanie kopii w laboratorium, w tym opłatę za konwersję zapisu analogowego na cyfrowy ustalono w oparciu o informacje uzyskane od podmiotów wykonujących takie kopie, biorąc pod uwagę koszty zużycia sprzętu, czas potrzebny pracownikom na opracowanie dokumentacji, koszty nośników, czas potrzeby na kopiowanie zapisów w czasie rzeczywistym, a także stawki określone w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 508).

Data wejścia w życie rozporządzenia wynika z wejścia w życie ustawy zmieniającej upoważnienie zawarte w art. 147 § 5 tj. ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. poz. 1334).

Zakres projektu rozporządzenia nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.) projektowane rozporządzenie nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny oraz na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości w zakładce „Projekty aktów prawnych – prawo karne”.